

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/239/2019
Identifikačné číslo spisu: 5405208164
Dátum vydania rozhodnutia: 17.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5405208164.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ D. O., bývajúceho v J., L. O. XX, 2/ S.. O. H., bývajúcej vo I., S.. V. Š. XXXX/X, 3/ F.. D. A., bývajúcej v Ž., G. XXXX/XX, 4/ Ing. D. O., bývajúceho v J., Š. XXX, 5/ Z. O., bývajúceho v Y. - S., N. XXX/XX, 6/ Z. O., bývajúceho v J., L. O. XX, 7/ I. H., bývajúcej v H. XXX, 8/ Š. O., bývajúceho v J., L. O. XX, 9/ S. O., bývajúcej v J., L. O. XX, 10/ S. O., bývajúceho v J., L. O. XX, 11/ K. O., bývajúceho v Y, L. XXXX/XX-XX, 12/ S. O., bývajúceho v J., L. O. XX, 13/ O. Ž., bývajúcej v J., L. O. XX, 14/ M. S., bývajúcej v J., L. O. X, 15/ K. O., bývajúceho v J., J. O. XXX/X, 16/ Z. O., bývajúceho v J., Q. XXX, 17/ Z. M., bývajúcej v L. S., E. X, 18/ Y. O., bývajúceho v O., Q. XXX/XX, žalobcovia 1/, 2/, 4/ až 18/ zastúpení JUDr. Slavomírom Bachyncom, advokátom, Podbiel 177, proti žalovaným 1/ Z. O., bývajúcemu v J., L. O. XX, 2/ F.. M. Š., bývajúcej v H. X. XX, 3/ S.. U. O., bývajúcemu v J., L. O. XX, 4/ S.. S. N., bývajúcej v O. J. Q. XXX, zastúpeným spoločnosťou JUDr. Dušan Serek advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom v Námestove, Hattalova 373/3, IČO: 47 258 781, v mene ktorej koná JUDr. Dušan Serek, konateľ a advokát, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 3C/66/2008, o dovolaní žalovaných 1/ až 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. apríla 2018 sp. zn. 5Co/344/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 24. apríla 2018 sp. zn. 5Co/344/2017 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. júna 2017 č. k. 3C/66/2008-1079 určil, že označené pozemky v katastrálnom území L. O. patria do dedičstva po Š. O., narodenom XX. P. XXXX, naposledy bytom L. O. XX, zomrelom X. Z. XXXX (výrok I.), žalovaným 1/ až 4/ uložil povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania v rozsahu 100 %, vyčíslené v uznesení, vydanom po právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a povinnosť v plnom rozsahu nahradiť trovy konania štátu v rozsahu 100 %, vyčíslené v uznesení, vydanom po právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa voči žalovaným domáhali určenia, že špecifikované pozemky patria do dedičstva po ich právnom predchodcovi Š. O., ktorý ich nadobudol od svojho otca Š. O. V. na základe kúpnej zmluvy z 12. septembra 1934. Žalobcovia tvrdili, že pokiaľ bol právny

predchodca žalovaných D. O. V. zapísaný ako vlastník pozemkov na základe darovania (formou odstupnej listiny) od svojich rodičov Š. O. V. a jeho manželky M. O. V., ovdovelej Ž.W., rod. H., tak bol zapísaný na základe neplatného právneho úkonu, pretože prevodcovia neboli vlastníkami pozemkov, ale len menovcami skutočného vlastníka - právneho predchodcu žalobcov. Žalovaní od začiatku konania argumentovali tým, že ich právny predchodca D. O. nadobudol vlastníctvo k pozemkom vydržaním podľa § 116 ods. 1 v spojení s § 145 ods. 1 stredného Občianskeho zákonníka. Právnym titulom jeho oprávnenej držby bola odstupná listina z 8. novembra 1951. Tvrdili, že žalobcovia nijakým spôsobom nespochybnili dobrú vieru právneho predchodcu žalovaných v období od roku 1952 do roku 1962. Právny predchodca žalovaných nemal dôvod pochybovať o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetu sporu, keďže jeho nadobúdací titul mal všetky zákonné náležitosti. V konaní však bolo ustálené, že uvedená odstupná listina je absolútne neplatným právnym úkonom, pretože rodičia D. O., ktorí ňou darovali pozemky svojmu synovi, neboli vlastníkami týchto pozemkov. Ak žalovaní tvrdili, že ich právny predchodca nadobudol pozemky vydržaním, znášajú dôkazné bremeno nielen ohľadne právneho titulu, na základe ktorého ich právny predchodca vstúpil do držby, ale aj ohľadne skutočnosti, že nehnuteľnosti skutočne držal - užíval. Poukázal na to, že žalovaní bližšie neoznačili konkrétne pozemky (a to v reálne rozdelenom stave), ktoré mal ich právny predchodca užívať, geometrický plán, resp. iný dôkaz, ktorým by jednoznačne stotožnili tieto pozemky tak, aby neboli zameniteľné s inými, nepredložili a ani nenavrhlí žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o užívaní pozemkov ich právnym predchodcom. Uzavrel, že na základe kúpnej zmluvy právny predchodca žalobcov nadobudol vlastnícke právo k dotknutým pozemkom, ktoré počas svojho života na nikoho nepreviedol a ktoré neboli predmetom dedičského konania. Keďže žalobcovia tvoria úplný okruh právnych nástupcov po svojom právnom predchodcovi, skonštatoval, že majú na požadovanom určení naliehavý právny záujem. V prípade vydania priaznivého rozsudku môžu podať návrh na náhradné dedičské konanie po svojom právnom predchodcovi. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Keďže počas konania vznikli trovy konania štátu, zaviazal k ich náhrade neúspešných žalovaných.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných 1/ až 4/ rozsudkom z 24. apríla 2018 sp. zn. 5Co/344/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 191 a nasl. CSP a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. S poukazom na § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a obmedzil sa na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Odvolanie neobsahovalo žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť zistený skutkový stav a následne prijaté právne závery. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie sa vypořádaval so všetkými skutočnosťami potrebnými pre rozhodnutie v danej veci. Zaoberal sa aj otázkou prípadného vydržania spoluvlastníckych podielov v predmetných nehnuteľnostiach zo strany žalovaných, pričom dospel k jednoznačnému záveru o neunesení dôkazného bremena z ich strany. Vzhľadom na uvedené neuznal opodstatnenosť odvolacej argumentácie odvolateľov a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Výrok o trovách konania odôvodnil § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/ až 4/ (ďalej aj ako „dovolatelia“). Navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietali, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s aktuálnou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít, čím porušil § 220 ods. 4 CSP v spojení s Čl. 2 CSP. Argumentovali, že všeobecný súd musí pri rozhodovaní o nároku uplatnenom určovacou žalobou vo vzťahu k posúdeniu absolútnej neplatnosti nadobúdacieho titulu u žalovaného prihliadať aj na dobromyseľnosť nadobúdateľa. V posudzovanej veci sa sudy nižších inštancií dobrou vierou právneho predchodcu žalovaných ohľadom nadobudnutia vecného práva vôbec nezaoberali. V tejto súvislosti

poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 549/2016, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Cdo/274/2006 (R 14/2009) a sp. zn. 6Cdo/71/2011 a taktiež na rozhodovacia prax všeobecných súdov. V dovolaní uviedli konkrétne skutočnosti, ktoré sú spôsobilé nasvedčovať o dobromyseľnosti ich právneho predchodcu v nadobúdaní sporných spoluvlastníckych podielov a ktoré nasvedčujú aj o vedomosti, resp. o potenciálnej vedomosti právneho predchodcu žalobcov o existencii prevodu spoluvlastníckych podielov už od roku 1951, t. j. o jeho objektívnej možnosti prípadne sa domáhať ochrany svojho porušeného práva. Čas nečinnosti právneho predchodcu žalobcov i žalobcov samotných svedčí o ich nedbalosti v zabezpečení ochrany ich vecného práva. Poukázali na § 145 ods. 2 zákona č. 141/1950 Sb. (obdobne § 130 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení zákona č. 509/1991 Zb.), ktorý upravuje vyvrátiteľnú domnienku dobromyseľnosti držby. Žalobcovia v konaní netvrdili a ani nepreukázali, že by bol právny predchodca žalovaných v rozhodnej dobe rušený v držbe sporných nehnuteľností. Svoje tvrdenia podporili odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len „NS ČR“) sp. zn. 22Cdo/445/2007. Uviedli, že za nehnuteľnosti, ktoré právny predchodca žalovaných získal odstupnou listinou, platil dane, t. j. mal ich vo svojej faktickej moci, čím je splnená ďalšia podmienka vydržania - existencia právneho panstva nad vecou. V tejto súvislosti upriamili pozornosť na judikáty R 112/200 a R 65/1972, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/12/2010, 2Cdo/27/2005 a rozhodnutia NS ČR sp. zn. 22Cdo/728/2000, sp. zn. 22Cdo/508/2001. Skonštatovali, že ak súdy určili, že ideálne spoluvlastnícke podiely patria do vlastníctva poručiteľa ku dňu jeho smrti, mohol ich nadobudnúť aj právny predchodca žalovaných na základe vydržania, a teda nie je potrebné predkladať geometrický plán za účelom preukázania, ktoré konkrétne parcely užíval v reálne vydelenom stave. Vzhľadom na uvedené vychádza právny názor odvolacieho súdu v otázke neunesenia dôkazného bremena žalovanými z nesprávneho právneho posúdenia veci. Záverom namietali, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a nevysporiadal sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, najmä vo vzťahu k neuneseniu dôkazného bremena zo strany žalovaných a splneniu podmienok vydržania vlastníckeho práva ich právnym predchodcom.

3.1 Podaním z 31. októbra 2019 dovolatelia navrhli, aby najvyšší súd odložil právoplatnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu, že žalobcovia podali návrh na dodatočné konanie o dedičstve po ich právnom predchodcovi.

4. Žalobcovia 1/, 2/, 4/ až 18/ navrhli, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal im trovy konania v rozsahu 100 %. Obsah spisu podľa nich nenasvedčuje, že by súdy nižších inštancií svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili. V konaní bola správne určená neplatnosť odstupnej listiny z 8. novembra 1951 a žalovaní reálne nikdy nevstúpili do držby sporných nehnuteľností. So skutkovými tvrdeniami žalovaných sa nestotožnili z dôvodov uvedených vo vyjadrení k dovolaniu.

5. Najvyšší súd uznesením z 27. novembra 2019 sp. zn. 8Cdo/239/2019 podľa § 444 ods. 2 CSP odložil právoplatnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie do právoplatného skončenia konania o podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalovaní 1/ až 4/ zastúpení v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je prípustné i dôvodné, a preto treba rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa

vymedzi tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. V súvislosti s námietkou dovolateľov o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu prijalo 3. decembra 2015 zjednocujúce stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priečiacu sa pravidlám logického uvažovania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

12. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu, resp. účastníka konania na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku mu odníma možnosť konať pred súdom, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

13. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci.

14. Podstatou odvolacej argumentácie žalovaných bolo, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal otázkou dobromyseľnosti ich právneho predchodcu vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva na základe vydržania, ale obmedzil sa iba na skonštatovanie absolútnej neplatnosti odstupnej listiny z 8. novembra 1951. V odvolaní poukázali na zásadné rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2016, ktoré sa zaoberalo prelomením zásady nemo plus iuris vo vzťahu k povinnosti

vlastníka byť bdelym a svoje práva si strážiť, ako aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/274/2006 (R 14/2009) a sp. zn. 6Cdo/71/2011 a rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22Cdo/445/2007. Odvolanie opierali o konkrétne skutočnosti, z ktorých podľa ich názoru vyplýva, že právny predchodca žalobcov nemohol byť dostatočne bdelym vlastníkom a ktoré nasvedčujú aj o jeho vedomosti, resp. o potenciálnej vedomosti o existencii prevodu spoluvlastníckych podielov už od roku 1951. Uviedli tiež argumenty vo vzťahu k existencii tzv. právneho panstva ich právneho predchodcu nad vecou ako jednej zo základných náležitostí držby. Odvolací súd však bez bližšieho odôvodnenia odvolacie dôvody žalovaných neuznal. Iba stručne skonštatoval, že „súd prvej inštancie sa vyporiadal so všetkými skutočnosťami potrebnými pre rozhodnutie v predmetnej veci. Zaoberal sa aj otázkou prípadného vydržania spoluvlastníckych podielov v predmetných nehnuteľnostiach zo strany žalovaných, pričom dospel k jednoznačnému záveru o neunesení dôkazného bremena zo strany žalovaných.“ Dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v odvolaní, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, avšak v posudzovanom prípade sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal s podstatnými (resp. so žiadnymi) tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Absenciou náležitého odôvodnenia rozhodnutia bola dovolateľom súčasne odňatá možnosť v podanom mimoriadnom opravnom prostriedku relevantným spôsobom argumentovať proti jeho záverom.

15. Vzhľadom na absenciu vysporiadania sa odvolacieho súdu s podstatnými odvolacími námietkami žalovaných je potrebné konštatovať, že záver odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena zo strany žalovaných sa javí ako neudržateľný a arbitrárny. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu majú za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené odvolaciemu súdu v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaní tak dôvodne odvolaciemu súdu vytykajú porušenie ich práva na spravodlivý proces.

16. So zreteľom na dôvodne namietanú vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia sa dovolací súd v súlade s jeho rozhodovacou praxou nezaoberal opodstatnenosťou dovolacej argumentácie vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom.

17. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

18. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne znova o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok